

Indledning

Foranlediget af bl.a. handelsministerens henvendelse til DEF med henblik på at fremme udnyttelsen af vedvarende energikilder yderligere har DEF taget sine hidtidige afregningsregler op til revision. I det følgende gennemgås nye vejledende regler for afregning af elektricitet fra private vindmøller og andre anlæg baseret på *vedvarende energi* (»energianlæg«), som er tilsluttet elforsyningsnettet. Disse regler gennemføres forsøgsvis i en tidsbegrænset periode, indtil sikrere erfaringer omkring driften af energianlæg foreligger. Denne periode fastsættes til tidsrummet 1. januar 1980–31. december 1982.

Det er elforsyningsvirksomhedernes opfattelse, at vedvarende energi – i det omfang, der er økonomisk grundlag for det – bør indgå i landets energiforsyning. Derfor er der inden for elforsyningen intet ønske om at hindre eller begrænse tilslutningen af energianlæg.

Afregningsreglerne er udformet således, at usikkerheden om de faktorer, der påvirker afregningsforholdene, altid indregnes til fordel for ejerne af energianlæg.

Disse regler er udformet med henblik på dels en forbedring af betaling af leverancerne fra energianlæg til nettet (afsnit I), dels at lette tilslutning af fællesejede anlæg til nettet (afsnit II). Reglerne for målerarrangement m.v. omtales i afsnit III. Endelig er forholdene omkring betaling af elafgift behandlet i afsnit IV.

Elforsyningens opgave er at sikre befolkningen en tilstrækkelig og sikker forsyning med elektricitet til priser, der netop dækker de omkostninger, selskaberne har ved levering til de enkelte forbrugere og ved modtagelse af elektricitet produceret på energianlæg.

Elforsyningsvirksomhederne har således ikke økonomisk mulighed for gennem betalingen for modtaget elektricitet at sikre et privatøkonomisk grundlag for bygning af energianlæg.

For at lette forståelsen af afregningsreglerne for private energianlæg gives først en kortfattet redegørelse for de principper, der ligger til grund for fastsættelse af elpriser. Herunder begrundes, hvorfor ejere af energianlæg må købe supplerende elektricitet fra

elforsyningerne til samme pris som øvrige forbrugere, men kun kan opnå en del af denne pris ved levering af overskudsproduktion til elforsyningerne.

Elforsyningsvirksomheder er underkastet en særlig lovgivning – elforsyningsloven – og i denne er der sat klare grænser for, hvilke omkostninger der må indgå i elpriserne. Der er af handelsministeriet nedsat et særligt elprisudvalg, der skal administrere lovens prisbestemmelser. Loven giver elforsyningerne mulighed for gennem forbrugernes betaling for elektricitet at få dækning for nødvendige driftsudgifter og – efter fastlagte regler – afskrivninger på eksisterende anlæg og henlæggelser til nyanlæg.

Loven påbyder således, at der skal være balance mellem en elforsyningsvirksomheds samlede indtægter og omkostninger. Denne balance kunne selvfølgelig opnås ved at dividere elforsyningens samlede omkostninger med det samlede salg af kWh og lade resultatet heraf være den kWh-pris, samtlige forbrugere i området skulle betale for deres forbrug. Da elforsyningens omkostninger ved at forsyne forbrugere er stærkt afhængige af en række andre faktorer end forbrugets størrelse, blandt andet om forsyning sker ved højspænding eller lavspænding, kan denne simple fremgangsmåde ikke anvendes.

Disse faktorer må tilgodeses ved fastlæggelsen af den tarifstruktur, der bliver gældende for salget til den enkelte forbruger. Ved tarifstrukturen søges den tidligere omtalte totale balance mellem indtægter og omkostninger videreført, men således at den enkelte forbrugers betaling for elektricitet så nær som muligt kommer til at svare til de omkostninger, der er forbundet med leveringen.

En elforsyningsvirksomheds omkostninger kan hensigtsmæssigt opdeles på følgende måde:

1. Betaling for leverede kWh fra produktionselskabet.
2. En afgift pr. kWh af den maksimale belastning, elselskabet inden for en periode (f.eks. »inden for et år«) påfører produktionselskabet.
3. Drift og vedligeholdelse af elforsyningens ledningsanlæg.
4. Afskrivning på bestående anlæg.
5. Henlæggelser til nyanlæg.
6. Administration.